

Liefdevolle keuzes

Eind februari, toen de sneeuw begon te smelten en het kabinet begon te vallen, viel mijn oog op een krantenkop die de laatste uren van het kabinet Balkenende weergaf: “Spanning op kookpunt in Trêveszaal”. Ik probeerde me daar iets bij voor te stellen. Ruziënde en gekwetste ministers bijeen, via telefoon en sms communicerend met hun eigen politieke achterban, en buiten op de stoep de massaal uitgerukte pers. Ieder staat onder grote druk om besluiten te nemen en keuzes te maken.

De wereld getuigt van de staat van onze denkkeest, zegt de Cursus. Ze is “de uiterlijke weergave van een innerlijke toestand” (T21.inl.1:5). De toestand van de wereld – en van Nederland – zegt dan ook álles over onze staat van denken. Hoewel de Cursus gaat om het maken van een innerlijke keuze, is het onontkoombaar dat we ook uiterlijke keuzes maken. In de wereld moet gehandeld worden, altijd. Bij het nemen van uiterlijke beslissingen, is er in feite één vraag die hiervoor de basis vormt.

Ik kon het niet laten even te fantaseren dat ik erbij was, in die zaal. Ik had van premier Balkenende speciale toestemming gekregen aanwezig te zijn. Mijn mandaat was zeer beperkt, maar essentieel. Ik had geen enkele mening over de zaken waarover besloten moest worden, noch enige politieke voorkeur. Wel of niet in Uruzgan blijven? Hoe de files op te lossen? Belastingen omhoog of juist omlaag? Ik weet het niet, dat is aan u. Mijn taak zou uitsluitend zijn om iedereen die ene vraag te stellen:

“Naar welke stem luistert u eigenlijk?”

Aan ieder kabinetslid die het woord voerde zou ik dat vragen, heel vriendelijk:

“Naar welke stem luistert u eigenlijk, naar het ego of naar de Heilige Geest?”

Zou het geholpen hebben? Onze hardwerkende ministers hebben vast geen tijd gehad zich in de Cursus te verdiepen. Waarschijnlijk hadden ze het veel te druk om zich af te vragen wat de innerlijke basis van hun handelen is. Dát is nu juist het probleem van de wereld. En natuurlijk is dit maar een fantasie. De Cursus is een innerlijke, stille weg. De vraag is niet bedoeld om aan anderen te stellen, maar aan onszelf.

Dankzij de val van het kabinet mogen we in Nederland binnenkort weer stemmen. De keuze die we maken is een uiterlijke weergave van onze innerlijke toestand. Iedereen weet dat er grote problemen zijn, in het land en in de wereld, die dringend om een oplossing vragen. De wereld is een illusie, maar in de ogen van de Heilige Geest dient ze als een kostbare leerschool om onze werkelijkheid terug te vinden. Hier kunnen we vergeving oefenen en leren liefde uit te breiden. Laten we zuinig zijn op onze school, en haar niet in brand steken of vernielen.

Dus gaat het in het stemhokje uiteindelijk alleen maar om die ene vraag:

“Naar welke stem luister ik eigenlijk? Naar die van de angst? Of die van de liefde?”

Het uitgangspunt van de Heilige Geest is altijd dat van rechtvaardigheid en delen. Hij onderkent ons éne gezamenlijke belang, de weerspiegeling van onze eenheid als Gods Zoon. Aanvallen op elkaar of uitsluiting van mensen of groepen zijn Hem vreemd. Hij weet dat dat alleen maar projectie is, waarbij we anderen tot zondebok maken van onze eigen denkbeeldige - want niet bestaande - schuld. Aanvallen en buitensluiten heeft nog nooit tot oplossingen geleid.

Durven we het aan om liefdevolle keuzes te maken, ook in de politiek? Misschien kan dit mooie gebed uit de Cursus ons inspireren:

*Vader, wij zijn zoals U...
Uw vrede is de onze.
En we zegenen de wereld met wat wij van U alleen ontvingen.
We kiezen opnieuw en maken onze keus voor al onze broeders,
wetend dat zij één met ons zijn...
En wij danken voor hen, want zij maken ons compleet.
(WdI.170.13;1,3-5,7)*

Margot Krikhaar
MM 2/2010